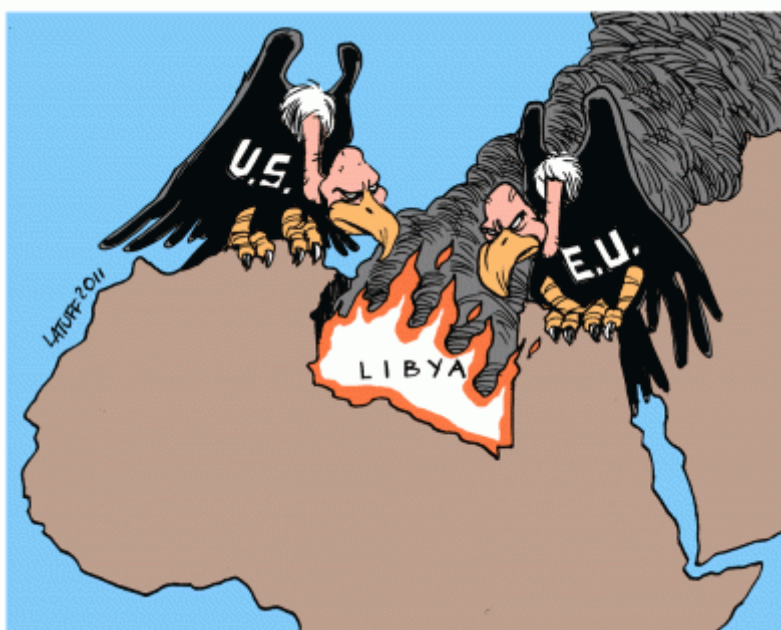

لیبی : پس از هفت سال فاجعه ای به نام ناتو

مانلیو دینوچی

مرکز پژوهش های جهانی سازی، 20 مارس 2018

هفت سال پیش، در 19 مارس 2011، به فرماندهی ایالات متحده آمریکا ابتدا با مداخله مرکز فرماندهی ایالات متحده آمریکا در آفریقا و سپس با مداخله ناتو به فرماندهی ایالات متحده آمریکا جنگ علیه لیبی آغاز شد. در کوران هفت ماه کمابیش 10000 مأموریت تهاجمی هوایی با ده ها هزار بمب و موشک انجام گرفت.

ایتالیا با شکاری بمب افکن و پایگاه های هوایی اش در این جنگ شرکت داشت و با چنین حرکتی پیمان نامه دوستی و همکاری میان دو کشور را باطل کرد. پیش از حمله هوا دریائی دو منطقه قبیله ای و گروه های اسلامگرای مخالف دولت لیبی را تأمین مالی و مسلح کرده بودند، و افزون بر این نیروهای ویژه و از جمله نیروهای ویژه قطری نیز از پیش مستقر شده بودند. با چنین تدارکاتی در ساحل جنوب مدیترانه همانگونه که پرونده بانک جهانی در سال 2010 نشان می دهد دولتی را از بین بردند که «سطح رشد اقتصادی بالا و شاخص های بالای توسعه انسانی» را به ثبت رسانده بود. کمابیش دو میلیون کارگر مهاجر که بیشتر آنان آفریقائی بودند در لیبی کار می کردند.

لیبی در این دوران با اعتباری که بدست آورده بود ایجاد سازمان های اقتصادی مستقل در اتحادیه آفریقا را ممکن ساخت : صندوق پول آفریقا، بانک مرکزی آفریقا، بانک آفریقا برای سرمایه گذاری.

ایالات متحده آمریکا و فرانسه، همان گونه که پیغامهای پست الکترونیک وزیر امور خارجه آمریکا هیلاری کلینتون نشان می دهد، سعی کردند طرح قذافی برای ایجاد پول آفریقائی بجای دلار و فرانک کلونیال فرانسه را متوقف کنند (فرانک کلونیال فرانسه نام واحد پولی ست که فرانسه به 14 کشور آفریقائی سابقاً استعماری خود تحمیل کرده بود).

وقتی دولت لیبی سرنگون شد و قذافی به قتل رسید، صندوقی لیبی که باید به غارت می رفت بسیار حجیم بود : ذخیره نفتی، بزرگترین در قاره آفریقا و گاز طبیعی، منبع عظیم آب فسیلی زیر زمینی طلائئ سفید که در چشم انداز ارزشمندی نسبت به طلای سیاه بنظر می رسد، و خود سرزمین لیبی که از دیدگاه استراتژیک از اهمیت درجه یک برخوردار است. در سال 2011 با مجوز شورای امنیت سازمان ملل متحد صندوق لیبی، کمابیش 150 میلیارد دلار سرمایه گذاری دولت لیبی در کشورهای خارجی توقیف شد.

16 میلیارد یورو سرمایه لیبی در بانک یوروکلر Euroclear در بلژیک توقیف شد، و بی هیچ مجوز برداشت قانونی 10 میلیارد از این حساب ناپدید گردید. همین غنیمت گیری جنگی در دیگر بانکهای اروپائی و آمریکائی طعمه طمعکاری شد.

در لیبی درآمد مالیاتی از صادرات انرژی از 47 میلیارد دلار در سال 2010 به 14 میلیارد دلار در سال 2017 کاهش یافت. این درآمدها بین گروه هایی که قدرت را بدست دارند و شرکتهای چند ملیتی تقسیم می شود. ارزش دینار که سه دلار بود، امروز به 9 دینار برابر یک دلار رسیده، در حالی که کالاهای مصرفی روزمره وارداتی، با تورم 30% در سال، باید به دلار پراخت شود.

سطح زندگی بیشتر مردم به دلیل بی پولی و نبود خدمات بنیادی دچار فروپاشی شده است. نه امنیت وجود دارد و نه نظام حقوقی. مهاجران آفریقائی مشمول بدترین شرایط هستند : مانند اتهامات دروغین (به پشتیبانی رسانه های غربی) مبنی بر «مزدوری برای قذافی»، این مهاجران توسط شبه نظامیان اسلامگرا حتا در قفس حیوانات در باغ وحش زندانی و شکنجه شدند، و یا به قتل رسیدند.

لیبی به جاده اصلی انتقال انسانها بدست قاچاقچیان انسان تبدیل شده، و سپس امواج به هم ریخته مهاجران به سوی اروپا را می بینیم که شمار قربانیان آن در گذار از مدیترانه سالانه بیش از بمباران لیبی توسط ناتو در سال 2011 است.

اهالی لیبی که به همکاری با قذافی متهم می شوند مورد اذیت و آزار قرار می گیرند. در شهر تورغا شبه نظامیان اسلامگرای مصراته به پشتیبانی ناتو (آنانی که قذافی را به قتل رساندند) با قتل عام، شکنجه و تجاوز پاکسازی قومی تمام عیاری را به ثبت رساندند. بازماندگان وحشت زده مجبور به ترک شهر شدند.

امروز کمابیش 40000 نفر در شرایط غیر انسانی به سر می برند و نمی توانند به تورغا بازگردند. پس چرا نمایندگان چپ که هفت سال پیش به نام نقض حقوق بشر در بوق و کرنا فریاد می کردند و خواهان مداخله ایتالیا در لیبی بودند سکوت کرده اند؟

لینک متن اصلی :

<https://www.mondialisation.ca/libye-sept-ans-de-malheur-otan/5623945>

ترجمه حمید محوی

گاهنامه هنر و مبارزه. پاریس. 21 مارس 2018